Χτυπημένος από καρκίνο, εξέπνευσε πριν λίγες ώρες (το βράδυ της εβδόμης 4ου) ο Γιώργος Μοσχούς. Εγκατέλειψε τα εγκόσμια στα 67 του χρόνια, αρκετά νωρίς και δυστυχώς μετά από μεγάλη δοκιμασία.

Μπορεί να μην έζησε πολλά χρόνια, αλλά Έζησε. 'Εζησε χωρίς εκπτώσεις, χωρίς συμβιβασμούς, με θάρρος, με άποψη, με νεύρο.

Μαχητής. Δεν έκαμε πίσω. Εγωιστής, φωνακλάς, γκρινιάρης. Με μπέσα που δεν συναντάς συχνά, από τους λίγους που τίμησαν τα μητρώα των Αρρένων.

Δεν έσκυβε ο Γιώργος. Ούτε στη ζωή, ούτε στους αγώνες, ούτε στις δουλειές.

Το μεγαλύτερο ταλέντο των Ελληνικών αγώνων, είχε την «ατυχία» να προέρχεται από μια χορτάτη, ισχυρή οικογένεια και η αξιοποίηση των χαρισμάτων του δεν έγινε ποτέ αυτοσκοπός. Ο ίδιος δεν έχασε. Έχασαν οι Ελληνικοί αγώνες.

Σε αυτούς ξεδίπλωσε το ταλέντο του, σε αυτούς άφησε ένα τόσο ένα σημαντικό κομμάτι της ύπαρξης του αλλά και ένα ισχυρότατο ίχνος. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν οι αγώνες διαμόρφωσαν το χαρακτήρα του. Με άνεση όμως μπορεί να υποστηριχτεί η άποψη, ότι ο Γιώργος (μαζί με λίγες ακόμα προσωπικότητες) διαμόρφωσε το χαρακτήρα των αγώνων.

Δεν είναι το πλούσιο παλμαρέ του, που τον κατέταξε ανάμεσα στους κορυφαίους.

Ίσως να μην είναι καν η πρόταση που δέχτηκε από τους ανθρώπους της Alfa Romeo όταν

έκανε τους πρώτους γύρους στο
Balocco
με την P33T3.

Είναι το συναίσθημα που γεννούσε ο τρόπος που οδηγούσε.

Είναι εκείνη η οδηγική αναίδεια, η πλήρως επιθετική του προσέγγιση, το απόλυτο κοντρόλ, το ανέκφραστο πρόσωπο μέσα σε ένα όχημα στις πιο ακραίες συμπεριφορές.

Είναι εκείνο το ζευγάρι χέρια που σηκώθηκε στον τερματισμό της πρώτης του πρωταθληματικής νίκης στο Τατόι, τον Αύγουστο του ’70 ανάμεσα από χιλιάδες θεατές που εμφάνιση με την εμφάνιση πολλαπλασιάζονταν.

Ο Γιώργος δεν έκανε δημόσιες σχέσεις. Μέχρι παρεξηγήσεως. Είναι λίγο περίεργο πως αυτός ο πληθωρικός, εξωστρεφής, γεμάτος αυτοπεποίθηση και μπρίο άνθρωπος είχε τέτοιου είδους συστολή.

Είχε φίλους. Ανθρώπους που δεν τον χειροκροτούσαν μόνο, μα τον πίστευαν, τον πόναγαν κιόλας. Του στάθηκαν στα στερνά του. Ο Δημήτρης, ο Αλέξης, ο «Γκραμάχο», ο Τάσος, ο Γιώργος, ο Στράτης και τόσοι άλλοι που του κράτησαν συντροφιά στις άχαρες ώρες.

Ας βγω ψεύτης, μα ο Γιώργος έφυγε με πολύ παράπονο. Ας βγω ψεύτης αλλά ο Γιώργος έφυγε από Το παράπονο. Δεν μπόρεσε να χωνέψει κάποιες συμπεριφορές. Στον κώδικα της ζωής του ήταν ανεξήγητες. Δεν ήταν ο μόνος…

Πλην όμως, αυτός, έζησε με κουράγιο, έφυγε με κουράγιο.

Μια βαθιά υπόκλιση στην άνθρωπό της ζωής του, τον Σύντροφο στα καλά και στα δύσκολα, στα λαμπερά της νιότης αλλά και στα ασήκωτα τα τελευταία. Τη σύζυγό του Δέσποινα, που του στάθηκε μέχρι τα στερνά του, σε αυτή τη ανελέητη δοκιμασία με απίστευτο θάρρος, με

απερίγραπτη παλικαριά, με τρομερή περηφάνια και με το χαμόγελο στα χείλη.

Δέσποινα, Μανώλη, Παύλο, Μιχάλη να είστε καλά να τον θυμόσαστε.